

Mézeskalács

65. évfolyam • 2017. január • Ára 50 dinár

Köszöntő

Tudjátok-e, hogy a zene egyidős az emberiséggel? Ósidők óta a zene fontos része volt az életnek. Az emberek általában maguk és barátaik szórakoztatására muzsikálnak. Zene mellett könnyebben megy a munka is, de különleges alkalmak ünneplésekor, születésnapon vagy esküvőn is elmaradhatatlan a zene. Ha szomorúak vagyunk, egy vidám dallam jókedvre deríthet bennünket. Egyes tudósok úgy gondolják, hogy a zene az állatvilágból ered. Darwin szerint például a madarak éneke gyönyörű muzsika. Te is így gondolsz? Ismersz-e még olyan állatot, amelyikre azt mondjuk, hogy zenél? A Mézesben is találsz egyet, ha tovább lapozol. Sok szép hangszert le is rajzoltatok, ezekből válogattunk a januári Mézesbe.

Most, hogy végre leesett a hó, jókat lehet szánkózni, hógolyózni. Már ha egyáltalán kimerészkedünk ilyen hidegben a

házból. Rajzoltátok le, hogyan töltöttétek a téli szünidőt, vagy írjátok róla fogalmazást! Ezenkívül várjuk továbbra is a sárkányos munkákat. Maradjatok ezután is olyan szorgalmasak, mint tavaly!

Örömteli pillanatokot, sikeres tanulást és sok-sok vidámságot kívánok az új évben!

Kriszti

Rajzpályázat

Februárra:

- Félelmetes sárkányok
- Farsang

Márciusra:

- Lovak, táltosok
- Tavaszhívogató

Szárnybontogató

- A téli szünidőben történet
- Mesék, versek

Fedőlap: Viola Renáta, 4. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatja:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.

Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasm@magyarszo.rs

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Sári Leontina, 1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Télbe fordult

Télbe fordult a világ,
lámpása a hóvirág,
polgára a hóember:
Hó Márton, Hó Demeter...

Hópalota, hóálom,
röpülünk a hószánon,
a kezünkben hólabda,
mellétünk ül Hó Kata.

Hósusogás, hóharang,
hógiling és hógalang,
hótündérnyom, hóözön,
hónyugalom, hóöröm.

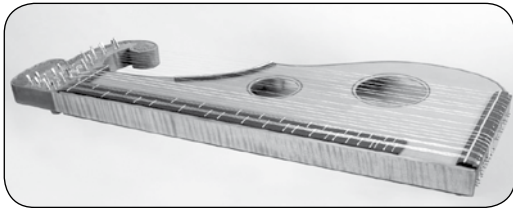
Cseh Katalin

Magyar népi hangszerek

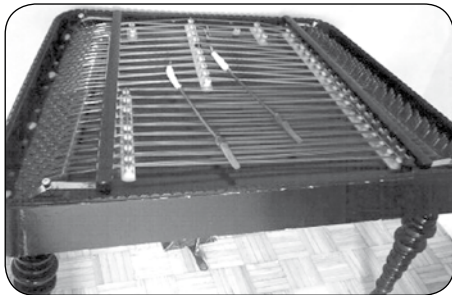
A citera

A citera magyar népi húros hangszer, amelyet pengetéssel szólaltatnak meg.

A játékos magyar nyelv még igét is formált belőle, ugyanis ha valaki nagyon fázik, foga vacog, azt mondják: „citerázik”.

A cimbalom

A cimbalom két verővel ütve megszólaltatott húros hangszer. A cimbalmot elsősorban cigányzenekarokban használják. Szólóhangszerként is megállja a helyét, de szerepe főleg a dallamkíséret.

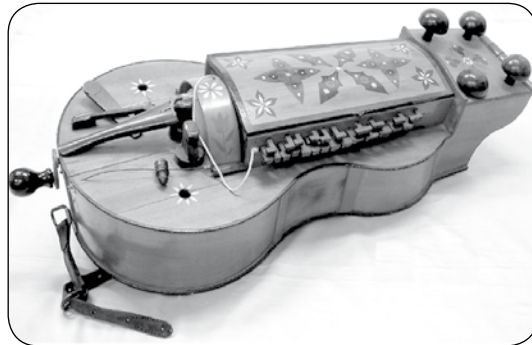
A bőrduda

Az egyik legősibb hangszerünk a duda. A duda fúvós hangszer, melynek folyamatos levegőpótlásáról egy felfújt tömlő gondoskodik. A tömlőt a hangszerjátékos a tüdejével vagy fújtató segítségével tölti meg levegővel.

4

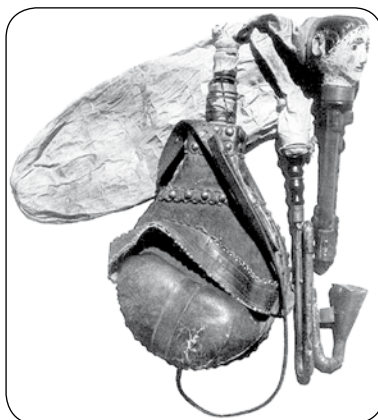
A tekerőlant

A tekerőlant (tekerő, nyenyere, nyekerő) egyszerre vonós- és billentyűs hangszer. Teszte egyaránt lehet cselló- és lant formájú, s a tetején három húr van. Ezeket egy beépített kerékkel kell megszólaltatni. Főként parasztmulatságok, lakodalmak hangszereként használták.

A tárogató

Ez a hangszer általában kétféle néven ismert: töröksíp vagy tárogatósíp. A tárogató fúvós hangszer. Főleg szólóhangszerként használják.

Dúdló

Hegedül a kiséger

smrd GRYLLUS VILMOS

1. He - ge - dül a kis e - gér, pen - get raj - ta,
Csel - lón ját - szik a macs - ka, vo - nó a far - ka.

Hegedül a kiséger, penget rajta,
Csellón játszik a macska, vonó a farka.

Ez a csoda zenekar cincog, nyávog,
A lagziba' a táncot csak erre járod.

Mi az?

Száraz fán négy zsinór,
egy szőrös pálca, és az
embereket táncra
noszogatja.

Mi az?
(οδοϋλθευ)

Akkor víg, ha verik.

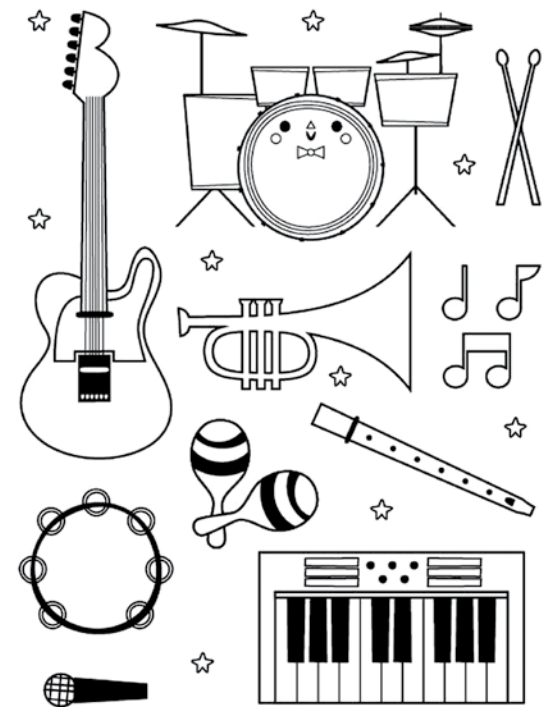
Mi az?
(γορ)

Hosszúkás a formája,
táncolnak a hangjára.

Mi az?
(ελιντη)

Ütik, verik, kiabál,
pedig neki nem is fáj.

Mi az?
(ωολεϋωμ)

Január

(részletek)

Cinkék az ablakpárkányon

A cinkék mindennap egyre közelebb merészkednek a házhoz, egyre kevésbé elfogódottak, végül néhány félénk ugrással fent teremnek az ablakpárkányon. Olykor még az ablaküveget is megkocogtatják kicsi csőrükkel. Blanka szívesen nézi őket, és sajnálja a hidegben fagyoskodó madárkákat.

– Ki tudja, milyen éhesek lehetnek! – gondolja.

– Valamit kell adni ezeknek a madárkáknak! – határozza el jószívűen a kislány, és gyorsan feltör egy-két diót, hogy a cinkéknek adja.

Mókusnyomok

Amióta vastag hótakaró lepte be az erdőt, a fenyőfák csúcsain a mókusok, hogy ne fázzanak, szorosan egymáshoz bújnak, s bozontos farkukba burkolóznak.

Hallgatják az erdő csendjét, de nem merülnek álomba úgy, mint a mormoták, sőt nagyon is ébren vannak!

A mókusok télen is megéheznek, ezért gondoskodniuk kell maguknak éleletről.

Ez azonban nem olyan egyszerű, mint nyáron!

Reggelente a kis állatok szaporán kimásznak a fészükéből, hogy valami harapnivaló után nézzenek.

Mivel ez a gyenge hajnali fénynél történik, senki sem látta még őket, ezért sokáig úgy hitték, a mókuskok is téli álmodot alszanak.

Ma reggel is egy szép, bozontos farkú mókus kúszott le ügyesen a fagyos fatörzsön. Amikor leért a hóba, kis, csillag alakú nyomot hagyott rajta.

Azután csöndben, könnyedén ugrándozva távolodott a hótól roskadozó faágak alatt.

Senki se látta, senki se hallotta őt!

A korcsolyázó nyúl

A tél zord körülményeitől a nyúl kissé legyengült, s csak akkor támad kedve, hogy egy kis sétát tegyen a környéken, amikor néha előbújik a halvány fényű téli nap.

Ma például elmerészkedik hóba vájt odújából.

Először körülnéz, aztán elindul, és a közeli, befagyott nádas felé veszi útját.

Úgy csúszkál a jégen, akár egy igazi korcsolyabajnok!

Hamar elfárad azonban, s most hazafelé tart, hogy pihenjen, s valami szépet álmodjon!

A titokzatos odú belsejében

Ha bekukkantanánk egy pillanatra ebbe a titokzatos odúba, azt láthatnánk, hogy egy nagy medve alszik a falevél- és moharétegen. A medvének hatalmas feje, előreálló orra, kerek füle és fényes, gesztenyebarna bundája van.

Mellette, száraz levélágyon két újszülött medvebocs szundít békésen: az egyikük barna, a másik meg vöröses.

Éppen tizenöt napja születtek meg, itt, ebben az odúban, és nagyon kicsik még, harminc dekát sem nyomnak.

A kis bocsok könnyűek és puhák, bundájuk olyan, mintha plüssből készült volna!

A látásuk ilyenkor még nem tökéletes, a medvemama azonban igen gondosan és teljes odaadással vigyáz rájuk. Melegíti és

szoptatja őket, és csupán néhány pillanatra, amikor inni megy, hagyja a bocsokat magukra. Ő maga egyáltalán nem eszik, mert a téli álmom ideje alatt se bogyókat, se gyökereket, se gombákat, se rovarokat, se gyümölcsöt, tehát semmi olyant nem lehet találni, ami ezeknek a nagy emlősállatoknak a tápláléka közé tartozik.

A hideg hónapokban a medvemama erősen legyengül, és alig várja már az olvadást.

Amikor már nagyon mardossa a gyomrát az éhség, kimegy az odújából, és legörget a hegyoldalon egy hólabdát, hátha előbukkan a nyomában legalább néhány gyantás toboz, amelyet nem tett tönkre a fagy, s amelyet felszedhet és befalhat.

A medvemama már türelmetlenül várja a tavaszt, mikor végre megmutathatja kicsinyeinek az erdő végtelen gazdagságát, megtaníthatja őket, hogyan kutassák fel és egyék meg azt a számtalan finomságot, amit az erdő nyújt nekik.

– Ááá! Milyen szép is a tavasz! – mondja a medvemama ásítózva.

Anne-Marie Dalmais 366 és négy történet a természetről c. könyvéből

Furulyás Palkó

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás-tengeren is túl, még az üveghegyeken túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, volt egyszer egy szegény özvegyasszony, annak egy fia: Palkó volt a neve. Nagy szegénységben éltek: mikor volt mit egyenek, mikor nem. Nem volt egyebük, csak egy kidőlt-bedőlt falú házuk meg egy kertjük. Azt mondja egyszer Palkó az anyjának:

– Édesanyám, én nem éhezem itthon többet, elmegyek szolgálni, addig haza sem jövök, amíg legalább egy borjút nem szolgálok. A kertünkben majd felnövekedik, s lesz legalább egy kicsi gazdaságunk.

Elmegy Palkó szolgálatba, oda van egy esztendeig, szolgál egy borjat. Aztán megint elmegy szolgálatba, s megint szolgál egy borjat. A harmadik esztendőben is, a negyedik esztendőben is szolgált egy-egy borjat.

Volt már négy borjú, de kicsi volt a kert, és kevés széna termett benne, nem volt mivel tartásuk a borjakat. Ő bizony, gondolja magában, vásárra hajtja mind a négyet, s eladja. El is indul a négy borjúval, de amint az úton menne, szembejő vele egy ősz öregember, s azt mondja neki:

– Te legény, van nekem egy szépen szóló furulyám, neked adom, ha egy borjat adsz érte.

– Ugyan mit gondol, bátyámuram, csak nem adhatok egy borjat egy furulyáért.

– Csak adjad, ne félj, nem olyan akármilyen furulya ez, mint a többi. Majd meglátod, hogy nagy hasznát veszed még ennek.

Isten neki; gondolja magában Palkó, s odaad egy borjat a furulyáért. Azzal továbbmegy.

De még egy puskalövésnyire sem mehetett, megint elejébe kerekedik az az ősz öregember, s azt mondja neki:

– Te legény, adj még egy borjat, s nézd, ezt az egeret neked adom érte.

Nagyot kacag Palkó:

– Hát hogy adnék én borjat egy egerért, mit gondol, bátyámuram? Van otthon eger elég, mindig bosszankodik az édesanyám miattuk.

– Jó, jó, de ez nem olyan eger, mint a többi.

Addig beszél az öregember, hogy Palkó odaad egy borjat egy egerért. Most már két borjúval ment a város felé, de hogy, hogy nem, az égből esett-e le, vagy a földből bújt ki, megint csak elejébe állott az ősz öregember, s azt mondta neki:

– Te legény, van nekem egy futóbogaram, ez csak az igazi. Neked adom, ha egy borjat adsz érte.

– Nem adom én – mondta Palkó –, nem bolondultam meg. Elég bolond voltam, hogy két borjat már odaadtam egy furulyáért meg egy egerért.

– Mondom neked, hogy adj egy borjat ezért a futóbogárért, mert bizony nagy hasznát veszed.

Mit gondolt, mit nem Palkó, odaadta a harmadik borjat is. Ment az egy borjúval, hajtotta nagy búsán a város felé. Mindegyre vissza akart fordulni, hogyha találkozhatnék valahogyan azzal az öregemberrel, mert erősen megbánta a vásárt. No, nem kellett, hogy visszaforduljon, mert amint nagy búsán mendegélt, tűnődött magában, csak elejébe került az ősz öregember, s azt mondja neki:

– Hallod-e, fiam! Add nekem ezt a borjat is, adok érte egy zacskót.

– Nem adom én – mondta Palkó –, bár a többit se adtam volna. Nem tudom, hogy kerülök az anyám szeme elé.

– Csak add ide azt a borjat. Ne búsulj semmit. Nem akármilyen zacskó ez. Tudd meg, hogy ebbe a zacskóba álom van kötve. Csak mondanod kell neki, hogy hány órát akarsz aludni, s annyit alszol, s ha mást akarsz elaltatni, azt is elaltathatod, csak szólj a zacskónak.

Azt gondolja Palkó:

„Ha már így van, minek menjek egy borjúval vásárra. Legyen az öregé a negyedik borjú is.”

Mikor a negyedik borjút is átadta az öregembernek, azt mondta ez:

– No, fiam, most menj haza. Otthon nem lesz maradásod, az édesanyád addig ver, amíg valaki ki nem szabadít a keze közül. De ha kiszabadultál, szaladj, amerre a szemed lát, s kiáltd vissza az édesanyádnak:

– Isten áldja meg, édesanyám, addig vissza nem jövök, amíg király nem lesz belőlem!

Hiszén volt otthon nemulass, mikor Palkó hazaért. Kérdezte az anyja:

– Eladtad a borjúkat, fiam?

– El, édesanyám, el.

– Hát hol a pénz?

– Nem pénzért adtam, édesanyám, hanem ezekért, ni. – S előhúzza a tarisznyából a furulyát, az egeret, a futóbogarat s az álomzacskót.

Haj, megmérgeződött az özvegyasszony! Kapott egy husángot, ütötte Palkót, ahol találta, s ha átal nem szalad a szomszédasszony, s ki nem szabadítja a keze közül, bizony mondom, hogy holtra veri.

Szaladott Palkó, amerre a szeme látott, de visszakiáltott az anyjának:

– Isten áldja meg, édesanyám. Addig vissza nem jövök, amíg király nem lesz belőlem!

Ment, mendegélt Palkó, hetedhét ország ellen, az Óperenciás-tengeren túl, ahol a kis kurta farkú malac túr, s ért egy nagy városba. Abban a városban lakott a király. Ennek a királynak volt egy gyönyörűséges leánya, de ennek a leánynak nagy betegsége volt. Olyan nagy bánat nehezedett a szívére, hogy senki meg nem tudta nevetetni, s nem jött álom a szemére, sem éjjel, sem nappal.

A király éppen akkor hirdette ki az egész országban, hogy annak adja a leányát és egész országát, aki a leányát megneveteti, s olyan orvosságot ad neki, hogy mikor elkövetkezik a rendes ideje, tudjon aludni. Bezzeg jöttek mindenféle hercegek, grófok, bárók,

válogatott cigánylegények, mind szerencsét próbáltak. De a királykisasszonyt sem megnevetetni, sem elaltatni nem tudták.

Megy Palkó is a király udvarába, s jelenti, hogy ő is szerencsét próbál. Csak üljön ki a királykisasszony a palota tornácára, s majd az udvaron mutat valamit.

Kiül a királykisasszony a tornácba, kiül a király is, a felesége is, összegyűltek mind az udvarbéliék is, hadd lássák, mit tud ez a szegény legény. Akkor Palkó kivette a tarisznyájából az egeret s a futóbogarat, szépen letette a földre. Aztán fújni kezdte a szépen szóló furulyáját, s hát halljatok csudát! Az eger derékon kapta a futóbogarat, s járták a táncot, hogy csak úgy porzott az udvar. De uram, istenem, akkorát kacagott a királykisasszony, hogy a kacagástól csengett a palota. Kacagott a király is, a felesége is, kacagott az udvar népe is.

– No, fiam – mondotta a király –, megkacagattad a leányomat, most még csak altasd el.

Azt mondotta Palkó:

– Csak vigyék be, felséges királyom, a királykisasszonyt a szobájába, fektessék le az ágyába, s majd meglátják, hogy mindjárt elalszik.

Mikor a királykisasszonyt lefektették, Palkó bedugta a fejét a tarisznyába, s szólt a zacskónak:

– Aludjék a királykisasszony holnap reggel nyolc óráig.

Abban a pillanatban bekoppant a királykisasszony szeme, s aludt édesen másnap reggel nyolc óráig.

Aközben felöltöztették Palkót drága, szép bíborvörös gúnyába, s amint a királykisasszony fölébredt, mindjárt nagy lakodalmat csaptak, s az öreg király átaladta a leánya kezével Palkónak az országot is.

Hét nap s hét éjjel húzták a cigányok, járták a legények és leányok.

Lakodalmot után Palkó elment az édesanyja után, s hatlovas hintón a palotába hozta. Sóra, fára nem volt többet gondja.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Magyar népmese

Katicabogárka téli pihenője

Katicabogárka könyörög a szélnek:

– Cseresznyelevélkét hagyd meg lepedőmnek!
A szél kikacagja, levélkét sodorja,
pörgeti a partra, ejti a patakba.

Katicabogárka könyörög a fagynak:

– Mogorólevélkét hagyd meg vánkossomnak!
A fagy kicsúfolja, levélkét roppantja,
összetöredezi, marad csak pozdorja.

Katicabogárka könyörög a télnek:

– Almafelevélkét hagyd meg köpenykémnek!
A tél kigúnyolja, levélkét szabdálja,
Katica köntösét ízekre szaggatja.

Katicabogárka könyörög a hónapnak:

– Eperlevelecskét hagyd meg takarómnak!
A hó megsajnálja, leplet terít rája,
meleg paplanával körbebugyolálja...
Katicabogárka a tavaszt így várja.

Pataki Edit

**Páncsity
Dianna**
3. osztály,
Hunyadi
János iskola,
Csantavér

Elnémult a kis patak

Elnémult a kis patak,
elakadt a hangja,
jég fődte be s a jeget
öles hó takarja.

Azt se tudnád, hol lehet,
merre volt a medre,
partja közét a nagy hó
színültig befedte.

De a fűzek, az öreg
girbe-gurba strázsák,
az elnémult patakot
télien is vigyázzák.

Ösvény is fut rajta friss,
naponta-vert ösvény,
hogyha volna korcsolyám,
magam is felkötném.

Beállnék a gyermekek
vidám seregébe,
s tavaszt-hozó verseket
karcolnék a jégre.

Kányádi Sándor

Bálint Máté, 1. osztály, Arany János iskola, Oromhegyes

A tücsök hegedűje

A napot felhő takarta el, a fűszálak sárgulni kezdtek. Néha reggeltől estig esett az eső. Nagy gondban volt a tücsök, hová rejtse a hegedűjét, hogy meg ne ázzon. Már három nap, három éjjel ezen töprengett, mikor egy szarka szólt rá a magasból:

– De búnak eresztetted a fejed, tücsök koma!

– Hogyne búsulnék, mikor félttem a hegedűmet! – felelte a tücsök. – Napvilágon agyonázik, tücsöklyukban meg megfázik.

– Azon ne búsulj! Elviszem én a te hegedűdet a leglombosabb tölgyfa kellős közepébe. Olyan sűrű ott a levél, hogy a te hegedűd se nem ázik, se nem fázik.

Örült a tücsök, meg is köszönte a szarka kedvességét. De amikor az felrepült a magasba a hegedűvel, bizony majd megszakadt a szíve utána. Amint a szarka visszajött, így sóhajtott:

– Hová tetted a hegedűmet? Én is utána megyek.

„Bolond ez a tücsök” – gondolta a szarka, de azért elmagyarázta:

– Látod azt a három akácát? A harmadiknál jobbra fordulj, s addig mégy, míg a mező végére érsz. Ott találsz egy nyárfasort, annak a végén egy nagy kertet, a nagy kert közepén egy óriási tölgyfát, annak a kellős közepébe rejtettem én a hegedűdet, hogy a jövő nyárra is épségben maradjon.

Alig várta a tücsök, hogy a szarka a monodóka végére érjen. Szalad árkon-bokron, hogy minél előbb megtalálja a hegedűjét. Bizony, nem ért oda olyan hamar, mint a szarka. Már a hold is feljött az égre, a csillagok is előbújtak, mikor a kertbe ért. A kert kellős közepén ott állt a tölgyfa. Sírva fakadt a tücsök örömeiben, amikor meglátta.

Amint ott sírt, sírdogált, egyszer csak a tölgyfa kellős közepében megszólalt a tücsök hegedűje, de olyan gyönyörű szépen muzsikált, amilyen szépet sem a fák, sem a bokrok, de még a tücsök sem hallott.

– Csak még egyszer nálam lehetne a hegedűm! – sóhajtotta a tücsök.

Abban a szempillantásban egy vékonyka holdsugár szállt a tölgyre, átfonta a tücsök hegedűjét, s a másik pillanatban már ott volt a tücsök előtt.

Boldog volt a tücsök, szaladt egyenest a mezőre. Mikor a tücsöklyuk előtt álló fűszál meglátta a tücsköt a hegedűjével, örömeiben földig hajolt, úgy tisztelgett a mező muzikásának. De a nagy öröm nem sokáig tartott, mert megeredt az eső. Jajgatott szegény tücsök: mi lesz most a hegedűjével? Napvilágon agyonázik, tücsöklyukban meg megfázik. Megint megszólalt a szarka:

– Most aztán búsulsz megint, ugye? Nem-hogy ott hagytad volna, ahová én vittem!

– Inkább a föld mélyébe ásom, fű ne lássa, fa ne lássa – válaszolta a tücsök.

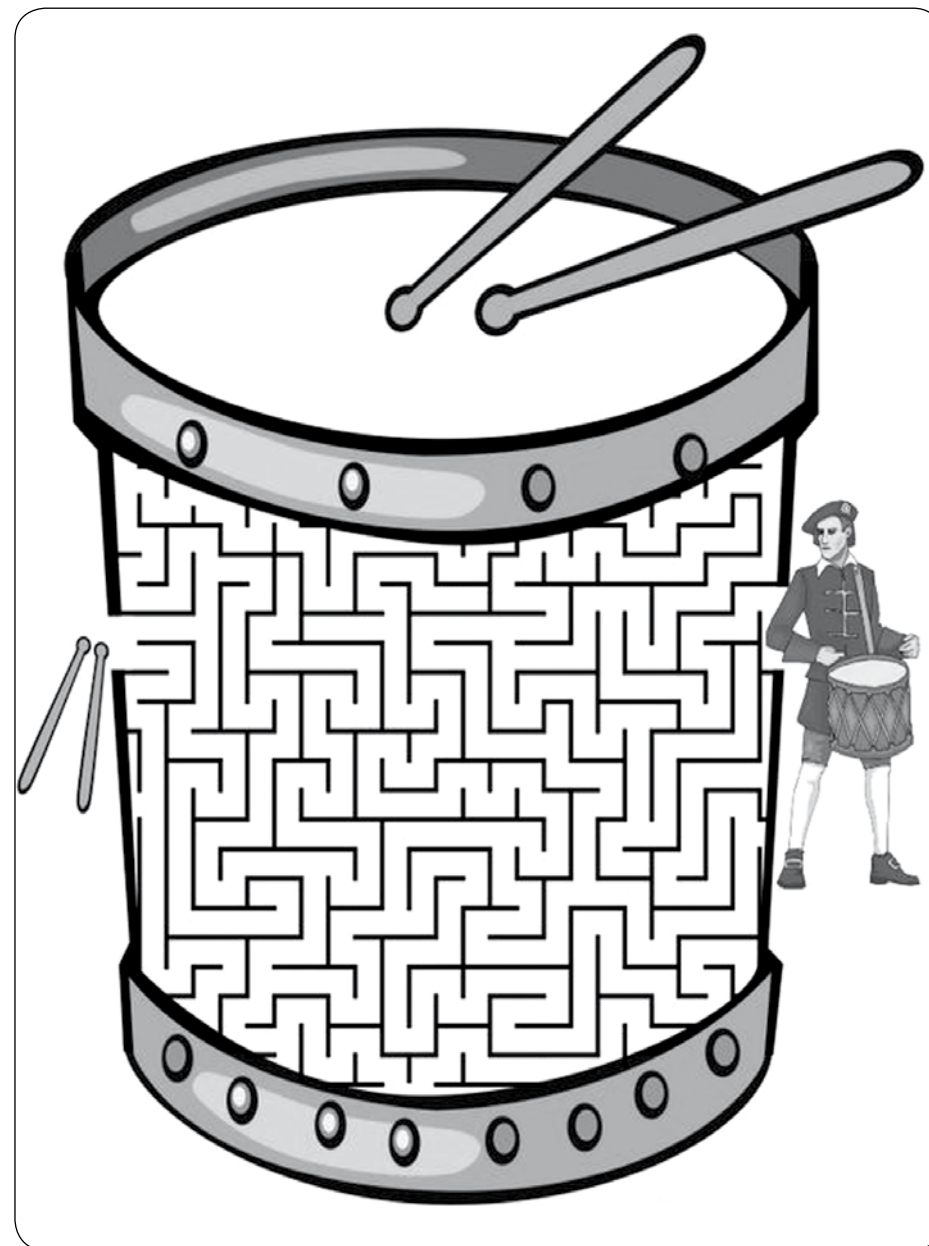
Úgy is tett. De a föld nagyon hideg volt. Vacogott a tücsök, vacogott a hegedűje. A tücsöklyuk előtt álló fűszál nem győzte hallgatni a vacogást. Meg is sajnálta nagyon, bekopogott hozzá:

– Gyere ki, édes tücskőm, gyere ki egy szóra!

Nem kellett sokáig biztatni a tücsköt, előbújt gyorsan, mert azt hitte, talán kisütött a napsugár. De biz az nem sütött ki. Mégse bújt elő hiába a kis tücsök, mert arra jött egy kicsi lány, annak a szoknyájára ugrott. A kislány a szoknyája ráncában hazavitte. Szoknyáját a meleg kuckóba akasztotta, a tücsköt egész tére ott marasztotta. A kemencepadkán ágyát megvetette, kikeletig el se eresztette.

Bátori Irén

Útvesztő

Segítse a dobosnak megtalálni az utat a dobverőkhöz!

A tündérek kincse

Álmos vasárnap délután volt. Olivér, a lógó fülű blöki jobb szemhéját felhúzva, figyelmesen nézett a magasba. Nubu, az egyszarvú vitorlázott a kert felett. Olivér felállt, és bal fülével integetve jelzett, hogy nincs a közelben ember, nyugodtan leszállhat.

Az unikornis a szilvafa mellett landolt. Szépen fészült sörényét komoran megrázta, és így szólt:

– Segítened kell, Olivér! Rendkívüli megbízatással jövök. Valaha ebben a kertben rejtették el a tündérek azt a különleges hangszert, ami nélkül nem kezdődhet meg az évezred tündérbálja.

– A sárga foltos kutyák híresen jól kaparnak! – vakkantott büszkén Olivér. – Aranka néni is megérti majd, hogy ebben a helyzetben erre van szükség.

– Én ebben nem lennék olyan biztos! – vágott közbe Ramón, a malac, aki a kert elülső részébe épített disznóól léckerítésén keresztül leskelődött. – Én is turkáltam pár ízlés

lyukat az akol földjébe a minap, és mi volt a hála? No, mi? Aranka néni megkergetett a moslékos lapáttal... Ezen a telken nem értékelik a művészetet – dohogott Ramón, de már senki nem figyelt oda rá.

Olivér szagolt, és kapart, és szagolt, és kapart. Éppen a tizedik lyuknál tartott, amikor valaki ráförmedt.

– Ki meri megzavarni a délutáni szunyókálásomat? – cincogta harciasan Kálmán, a szürke egér. Elülső mancsait sértődötten fonta össze természetes pocokja, akarom mondani pocakja előtt.

– Elnézést, nem akartalak felébreszteni, nem volt szándékos – mormogta Olivér. – Egy titkos kincset keresünk errefelé. – Mondd, nem tudnál segíteni?

Kálmán hosszan gondolkodott.

– Van egy ötletem! – kiáltotta. – Van egy járatom a kajsziabarackfa mellett, és ott láttam valami egészen érdekes dolgot.

Vadnai Noémi
2. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

– Mutasd! Hol? – kiáltotta izgatottan Nubu.

– Rendben, megmutatom, de csak ha unikornis háton mehetek odáig!

Olivér halkán morgott, de Nubu engedékenyen behajlította mellső lábait, hogy Kálmán felmásszon a hátára. Nem ment egyszerűen, a kisegér a sörénybe kapaszkodott, hogy feljusson.

– Megfelel a földön, vagy repüljék? – kérdezte Nubu.

– A földön, ha kérhetem. Tériszonyom van, ugyanis – cincogta megilletődve a kisegér. – Itt, itt! Ez az a fa!

Olivér tétovázás nélkül kaparni kezdett ott, ahol Kálmán mutatta. A földből előkerült egy puha rongydarab.

Viszmege Henrietta
2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

– Ez olyan, mint egy kéz! Mint Aranka néni keze! – mondta csodálkozva Olivér, és óvatosan a fogai közé vette a kincset.

– Próbáljuk ki, hogy szól! – mondta lelkesen Nubu. – Fúj bele, Olivér!

A kutya megpróbált hangot kicsikarni a különös tárgyból. Fújta, fújta, ahogy csak bírta, de az nem szólt meg.

– Ez Aranka néni régi kesztyűje! – visította a lécek mögül Ramón. – Nem hangszer!

– Ó, de kár! – szomorkodott Nubu. – Most mit csináljunk? Mégsem túrhatjuk fel az egész kertet!

– Nem is kell! – csicseregte egy aprócska kakukkcsocka, aki a nyárfa tetejéről figyelt. – Nézzétek meg, mi van ennek a fának az odújában! Egészen biztosan egy hangszer! Én hallottam a hangját, amikor a szellő játszott vele. Nagy hatással volt rám. Akkor hagytam abba a kakukkolást.

Abu, a kakukk az odúhoz reppent. Az üreg egészen alacsonyan volt. Nubu a fa elé állt, Kálmán felmászott a fejére, és Abu segítségével óvatosan kihúzta a fényes tárgyat.

– Milyen gyönyörű! – ámuldozott Ramón.

– Igen! Éppen ilyennek képzeltem! – lelkesedett Nubu. – Olyan, mint egy titokzatos kagyló.

Idoll, a százéves teknős, aki két hete megszökött Aranka nénitől, egy tök levele alatt hűsölt, és érdeklődve figyelte az eseményeket.

– Ez az okarina – mondta, és boldog mosollyal lehunyta a szemét.

Egy játékos szellő szökkent arra, és jókedvében megszólaltatta a hangszert.

– Szebben szól, mint a fuvola. Nem kétséges, hogy ez a tündérek hangszere! – kiáltotta Nubu.

Óvatosan fogai közé vette a kincset, és felemelkedett a levegőbe. Az állatok tátott szájjal bámultak utána.

Sarkadi Ágnes

Pehelyke

Fent a tündértiszta légben, fent a légben, fent a kékben, lebbenve a szelek szárnyán, tündökölvén, mint szivárvány, forgó táncuk ott kerengtek a hófehér hópehelykék. Mindannyian habfehérek, de köztük is a legfehérebb a pirinyó Pehelyke volt, mint egy pici kobold. Lebbenő volt könnyű tánca, csengettyű a kacagása, jégfodros a hóruhája – kis Pehelyke, hó csudája.

S a kis pelyhek keringéltek, esőcseppel nem cseréltek, éjjel a hold ezüst tükrén, nappal a nap arany taván nézegette lenge táncát, hóruháját mind valahány. Ám alattuk egyszer éjjel a felhők úgy váltak széjjel, mint a nyíló függöny szárnya, s feltűnt a föld sötét árnya. Kedve elszállt Pehelykének, elhalkult a kristályének, nem is táncolt akkor többet, úgy megszánta ő a földet, mert mély árnyékban forogva oly sötét és oly mogorva. Félreült és gondolkodott: mit tehetne ő, hogy boldog s fehér legyen lent a föld is! Ha tíz éjtel ébren tölt is, kieszele, mit tegyen, s hozzá is fog iziben. Vajon egy vagy tíz éj telt-e, amíg végül kieszele, de egy éjtel, mint az álom, elindult kék holdsugáron, és addig ment, mendegélt, míg a sötét földre ért, színt vinni a téli éjbe, az emberek életébe.

Amint lengett és leszállott, öt-hat kicsi gyerek állt ott, játszani közbük állott, s a legkisebb felkiáltott: „Itt az első fehér hó már!” Ámde szebb volt minden szónál, s édesebb, mint a méhek méze, a keringő, kergetődző, első hónap örvendező kisgyerekek nevetése. Kergették, mint fehér lepkét, dédelgették fehér leplét, üzték, mint egy szikrát vető kicsi fehér csillagot, s kis Pehelyke örömben ragyogott meg csillogott.

Hogy elfáradt végül ennyi játék után, megpihenni leszállott egy embervállra. Ámde alig pihegett s üldögélt egy keveset, egy kemény

kéz lefricskázta. Pehelykének semmire sem volt többé ereje, arra se, hogy lengedezzen vagy másik vállat keressen, libbent kettőt, libbent hármát, s mint az őszi száradt-fáradt sárga levél, leszállt végre erőtlenül az útfélre. Kis Pehelyke az útszélen feküdt, úgy, mint tavaly télen, s beragyogta a mély estét. Kézbe többé ki se fogta s nem göngyölté bársonytokba, mint a gyémánt kényes testét. Ámde aki rápillantott, mintha mesebeli hangot hallott volna, lágy zenét, rámosolygott: „Ó, be szép és megható, itt az első tiszta hó!”

Kis Pehelyke lesepert kristályteste ott hevert, s tündökletes sugarát szórta egész éjtel át, míg egy cipő, mint a végzet, arra jött és reálépett. Szétolvadt szép hóruhája, ott feküdt csúf sárrá válva, bús latyakban, szennyes lében, feketén a feketében...

De a rosszban is van jó, arra járt a Fagyanyó. Pehelykét ölébe vette, jeges kézzel dédelgette, kristályruhát adott rája, majd a szél szárnyára kapta, s magasba felringatta. S fent a légben, fent a kékben, fent a tiszta messzeségben, lebbenve a szélnek szárnyán, tündöklőn, mint a szivárvány, táncuk ismét csak kerengtek a csillogó hópehelykék. Mindannyian szép fehérek, de köztük a legfehérebb Pehelyke volt, senki más, csupa tiszta csillogás. Fent fehér lett, mint a tejhab, míg a földön sárrá olvadt! Kis Pehelyke mégsem bánta, hogy magát nagy útra szánta, titkon mégis örvendezett, hogy elhagyta a kék eget, s a földre szállt, ahol láttán a mosolygás úgy virult ki, mint a tündöklő szivárvány. Aki fent él a magasban, annak bizony mosolyogni nem szokása. S hogy a mosolyt újra nézze, újra lássa, az első hó ezért jön el évről évre, zsenge magok, kis gyerekek s tiszta szívek örömére.

Hárs László

Színezd ki!

◆ Kedvenc hangszerem ◆ Kedvenc hangszerem ◆

Deák Beatrix
3. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Kubej Anita
Kókai Imre iskola,
Temerin

László Henrietta
2. osztály,
Thurzó Lajos iskola,
Zenta

Flaysman Anasztázia
1. osztály,
Kárász Karolina iskola,
Horgos

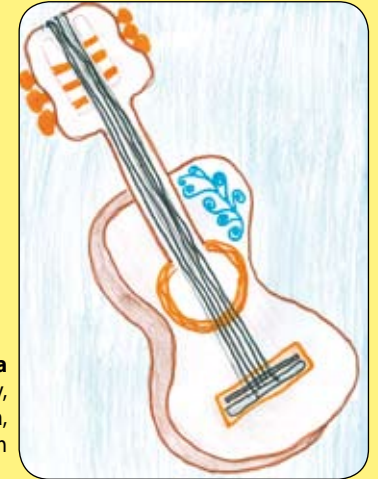
Sári Iván
1. osztály, Ady Endre iskola, Torda

Stojiljković Andrej
3. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Szőgi Fanni
4. osztály,
Kárász Karolina iskola,
Horgos

Fejős Edina
2. osztály,
Arany János iskola,
Orom

Mucsi Csenge
6 éves óvodás, Péterréve

Szöllősi Rita
Bambi Óvoda, Szenttamás

Vajda Balázs
2. osztály, Arany János iskola, Orom

Horváth Cintia
2. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Szárnybontogató

Hóember

Hóból készült, sárgarépa az orra, szénből van a szeme. Ő a hóember! Ő az én barátom! De amikor eljön a nyár, majd kinézek az ablakon, nincs ott, látom, nincs ott.

Král Blanka

2. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Nagyszünetben történt

Kicsöngettek a második óráról. A nagyszünet következett.

A hetesek lementek a finom uzsonnáért. Addig mi kezét mostunk, és szétosztottuk a szalvétát. A finom falatozás után, aki előbb megette, kimehetett az iskolaudvarra játszani. Béla, Ede, Miksa és én lovagosat játszottunk. Bella, Sztázi, Mária és Viki egy másik játékot játszottak.

Nem sok időnk maradt társalogni, mert a harmadik órára sajnos becsöngettek, és fel kellett, hogy menjünk a tanterembe.

Magyar Adrián

3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Nagyszünetben történt

Kicsöngettek a második óráról. A nagyszünet következett.

A hetesek leszaladtak az uzsonnáért, mi pedig kezét mostunk. Szalvétát osztottunk, és elfogyasztottuk a sütit. Ezután szaladtunk az iskolaudvarba. Néhányan zavarócskáztak, a negyedik és a harmadik fiúk fociztak. Nagy hangzavar volt a gyerekek zsi bongásától.

Újra csöngettek, és mi sajnáltuk, hogy olyan gyorsan elmúlt a nagyszünet.

Jenovay Miksa

3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

A gazdag család és a tarhonya (tréfás mese)

Hol volt, hol nem, volt egy gazdag család. Ez a család olyan gazdag volt, hogy néhány napján még ebédjük is volt. Egy nap, amikor olyan jóllakottak voltak, hogy már harmadnapja nem ettek, rátaláltak egy szem tarhonyára. Hej, de megörültek neki! Gyorsan meg is főzték. Az az egy szem tarhonya akkorára bedagadt, mint egy mákszem. Jutott is mindenkinek három óriási szelet belőle. Úgy jóllaktak belőle, hogy éhesek maradtak.

Fincsur Zsolt

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

A kaméleon

Kedvenc vadállatom a kaméleon. Európa partvidékein, fákon és bokrokon él. Bőre színe általában barna vagy zöld. Ismertetőjelei a nagy kidülledt szemek, a pikkelyes bőr és a hosszú fark. Változtatja a színét. Táplálékát hosszú, ragacsos nyelvvel szerzi meg. Nem gondoskodik a kicsinyeiről, mert ahogy kikelnek a tojásból, azok magukról gondoskodnak. Azért kedvelem, mert át tudja változtatni a színét.

Klajner Róbert

2. osztály, Ivo Andrić iskola, Budiszava

A macska

A macska termete kicsi. A szőre puha. Lehet tarka, fehér, fekete vagy barna. A macskának hegyes a füle és jól hall. A szeme a sötétben világít, és jól lát. A bajusza vékony és érzékel vele. A fogai nagyon élesek. A lába párnás, és ezért halkán tud osonni. A macska néha egerészik vagy etetjük. Hízogó, játékos és barátságos állat.

Hegybeli Bence

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

A bujdosó síp

Húnyó vagyok, gyerekek!

Sípot, sípot keresek.

Észrevettem a tükörben:

Itt van a síp, itt a körben.

Hol vagy, hol vagy, ezüst sípom?

Elveszett az arany hidon.

Tarka szarka felkapta,

Józsikának od'adta.

Fujjad, fujjad egy kicsit,

Majd kapsz tőlem egy pacsit.

Ha nincs nálad: megint húnyok,

Tőled arcczal elfordúlok.

A kinél van, fujjon bele,

Hadd vidúljon a kebele.

Tudom én már, hova tűnt?

Szárnya támadt, elrepült.

Messze gyémánterdőbe szállt,

Puha fészket ott nem talált,

Elszállott a selyemrétre,

Pálma, czedrus szigetére,

Csillogó kék csillagokba –

Magdi, onnan a markodba,

Ott van annak jó helye,

Húnyó, húnyó, ki vele!

Pósa Lajos

Pacé Krisztián, 3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A zene

Mi a zene?

A zene különböző hangokból összeálló dallam.

Hogyan képezzük a hangokat?

A hangszereknek három fő típusa létezik. Ezek eltérő módon adnak hangot. Fúvós hangszereknek nevezünk azokat, amelyeket a szánkkal befújta levegővel szóltatunk meg. Ütőhangszereknek hívjuk azokat, amelyeket kopogtatással vagy ütögetéssel szóltatunk meg. A húros hangszer húrjait pengetjük, vagy vonóval játszunk rajtuk.

A legrégebbi zene

Már jóval a hangszerek feltalálása előtt az emberek énekeltek vagy kántáltak. Azt a személyt, aki egymagában énekel, szólólistának hívjuk. Ketten együtt már duettet alkotnak. A kórusban az emberek együtt énekelnek. Előfordul, hogy ugyanannak a dalnak különböző részeit

éneklik egyszerre. Ezt hívjuk kánonéneklésnek.

Miért zenélünk?

A zene segít a munkában. Az emberek különleges alkalmakat ünnepelemek zenéléssel, pl. születésnapot vagy esküvőt. Rendszerint maguk és barátaik szórakoztatására muzsikálnak.

A dalok továbbadása

A szójhagyomány útján terjedő népzene gyakran olyan régi, hogy már senki sem emlékszik a szerzőre. Vannak olyan népzene is,

mint pl. a skót táncok, amelyek az egész világon népszerűek lettek.

A középkorban találták fel a zene leírásának módját, a kottát. A zeneszerzők írhatnak dalokat, valamint zenedarabokat is egy vagy több hangszerre.

A zenekar

A zenekar zenészekből álló nagy csoport, akik hagyományos hangszereken játszanak. A zenészek a karmesterre figyelnek, aki összefogja őket és összehangolja játékukat.

Csúszkáló pingvinek

A pingvinek éppen a jéghegyről csúszkálnak lefelé, s néha bizony bele is csobbannak a vízbe. Így játszanak mind a tízen... vagy tizenegyen? Tényleg, hányan is vannak? A két kép között tíz különbséget is találhatsz, ha tüzetesebben szemügyre veszed őket. Keresd meg mindet!

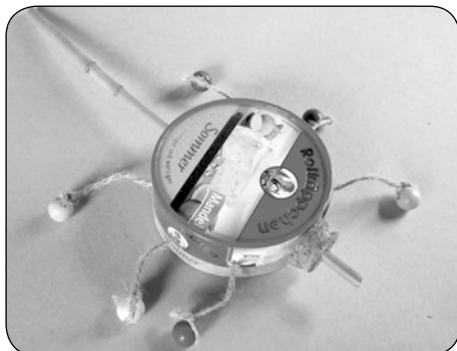
Készítsünk hangszereket!

A farsangi időszakhoz hozzátartoznak a zajos mulatságok. Szól a zene, hangos a dal, nagy a lárma, kerepelnek, kolompolnak, muzsikálnak a farsangolók. Egyszerűen elkészíthető hangszerek segítségével ti is részt vehettek a zajkeltésben.

Csörgők

Különböző alapanyagokkal töltsétek meg kupakos, csavaros dobozkákat! Felhasználhattok erre például kiürült tégelyt, fémdobozkát, vagy pezsgőtablettás dobozt. Megtölthetitek rizszel, babbal, kukoricával, tésztával, kavicsokkal, vagy bármilyen természessel. Attól függően mit tesztek bele, mindegyiknek más-más hangja lesz majd! Az sem mindegy, milyen anyagból készült a doboz – a legszebb, legerősebb hangja a fémdoboznak van.

sebb hangja van. Felfűzhetek gesztenyét is, az kicsit „kopogósabb” hangot ad majd.

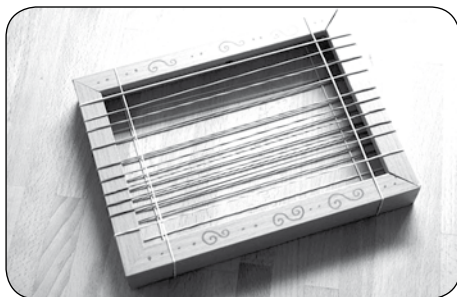
Sajtosdobozból nagyszerű csörgő-börgő hangszert lehet készíteni. A sajtosdobozon fúrjatok lyukakat, amelyeken át kell vezetni a spárgát. A spárga végeire kössetek fagyöngyöt. Egy vékonyabb botot is át kell vezetni a dobozon, ezt kell kézben fogni. Hogy a bot el ne csússzon, dugódarabbal lehet rögzíteni.

Rázogatók

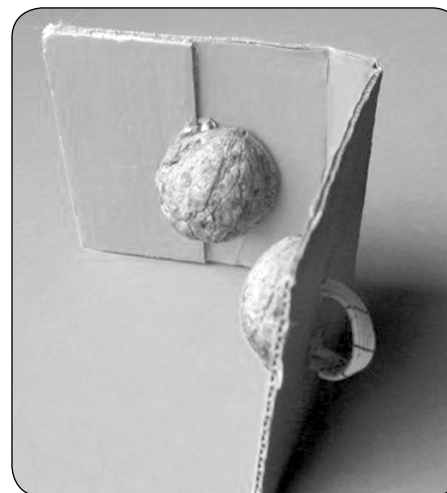
Különböző dolgokat fűzzünk fel egy drótkarikára, és azt rázogatva halljuk a ritmusos csörgő hangot. Ha van otthon néhány fémdoboz nyitófül, abból halkabb, „zizegős” csörgőt készíthettek. Ha műanyag kupakokat fűztök fel a drótra, azoknak másfajta, kicsit erőtelje-

Pengetők

A „gitárhoz” jól jön valamilyen fakeret, amelyre befőttés gumikat húzunk rá. Legyen rajta vastagabb és vékonyabb gumi is, mindegyiknek más a hangja. Az sem mindegy, mennyire feszes a kereten a gumi, ettől függően is lehet „zengőbb”, vagy lágyabb a pengése.

Castagnette

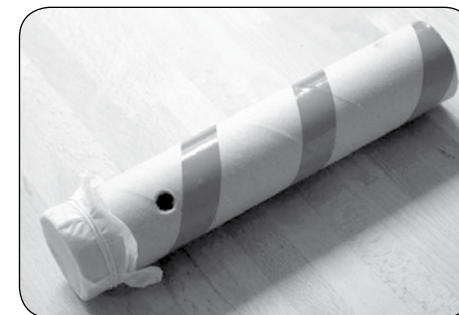
Két fél diót ragasszatok egy félbehajtott kis kartonlapra, a hátoldalára pedig még a diók felragasztása előtt fúrjatok két kis lyukat, és fűzzetek bele egy kis darab gumit. Így a két ujjatokat a két kis hurokba dugva tudjátok csattogtatni a kis hangszert.

Tamtampohár

Egy papírpohárba szórjunk rizst, a tetejére pedig tegyünk egy darab nejlont, amit szorosan fogassunk oda egy befőttés gumival.

Zümmögő

Papírtörlos guriga vége felé (de nem a legvégére) fúrunk egy lyukat, majd az ehhez közel eső véget fedjük be egy darab sütőpapírral, amit gumival rögzítünk. A kis lyukat ne fedjük be – ha a cső fedetlen végébe trombitálunk, érdekes rezgő hangot kapunk.

Ötletek:

– Először vizsgáljatok, hallgassatok meg minden hangszert, hogy megismerjétek a hangjukat. Aztán valaki csukja be a szemét, és szólaltassatok meg egy hangszert. Vajon melyiknek a hangját hallottad?

– Kísérjétek mondókákat egyenesen a csörgőket rázogatva, dobokat ütögetve!

Ritmusdob

Két műanyag tányér közé szórjunk be két marék rizst, aztán ragasszuk vagy varrjuk össze a két tányért.

Zeneiskola

Hej, a zeneiskola,
az aztán a csoda!
Oda jár a hegedű,
meg a zongora!

Gordonka, a tanárnő,
belép az osztályba,
kezeben a vonója,
mint egy varázspálca.

FigyeljeteK gyerekek,
kezdődik az óra!
Nyújtózik a harsona,
jótanuló módra.

Illeg-billeg a gitár,
nem megy még a lecke,
megböki a fuvola,
vicces most a kedve.

Megszólal a klarinét,
köszörüli torkát,
rákontráz a trombita,
elnyomja a hangját.

Rájuk morog a tuba,
csücsörít a szája:
Hol az összhang gyerekek?
Figyeljünk egymásra!

Nagyot mordul a nagydob,
döngeti a taktust,
összecsap a cintányér,
élvezi a ritmust.

Zeng az egész iskola,
mint kasban a méhek,
kezdődhet már a koncert,
szárnyalhat a lélek!

Orgoványi Anikó

**Szöllősi
Lucia**
1. osztály,
J. J. Zmaj
iskola,
Szenttamás

Hangszerek húrjain

A Mandolinban
ezer álom lakik,
ezért szól oly szépen,
ha hallgatod ébren.

A Gitár elvarázsolt
királyfi, ezért nem
pengetheti akárki,
csak egy másik elvarázsolt királyfi.

A Hegedű, a hegedű
ritkán tudja, mi a düh,
szolid, szelíd és szomorú
sírása embersóhajú.

A Cimbalom furcsa jószág,
kényelmesen, négy lábon áll,
cseng-bong, kacag a hangja,
ilyen lehet az angyalok harangja?

A Hárfa olyan hölgy,
ki ruhára nem költ.
Ha játszanak rajta,
könnyünk előcsalja.

A Citera hangja
olyan, mint a hanga,
mézillatot áraszt,
és sohasem fáraszt.

Szécsi Magda

Raffai Lenke
3. osztály,
Đuro Salaj iskola,
Szabadka

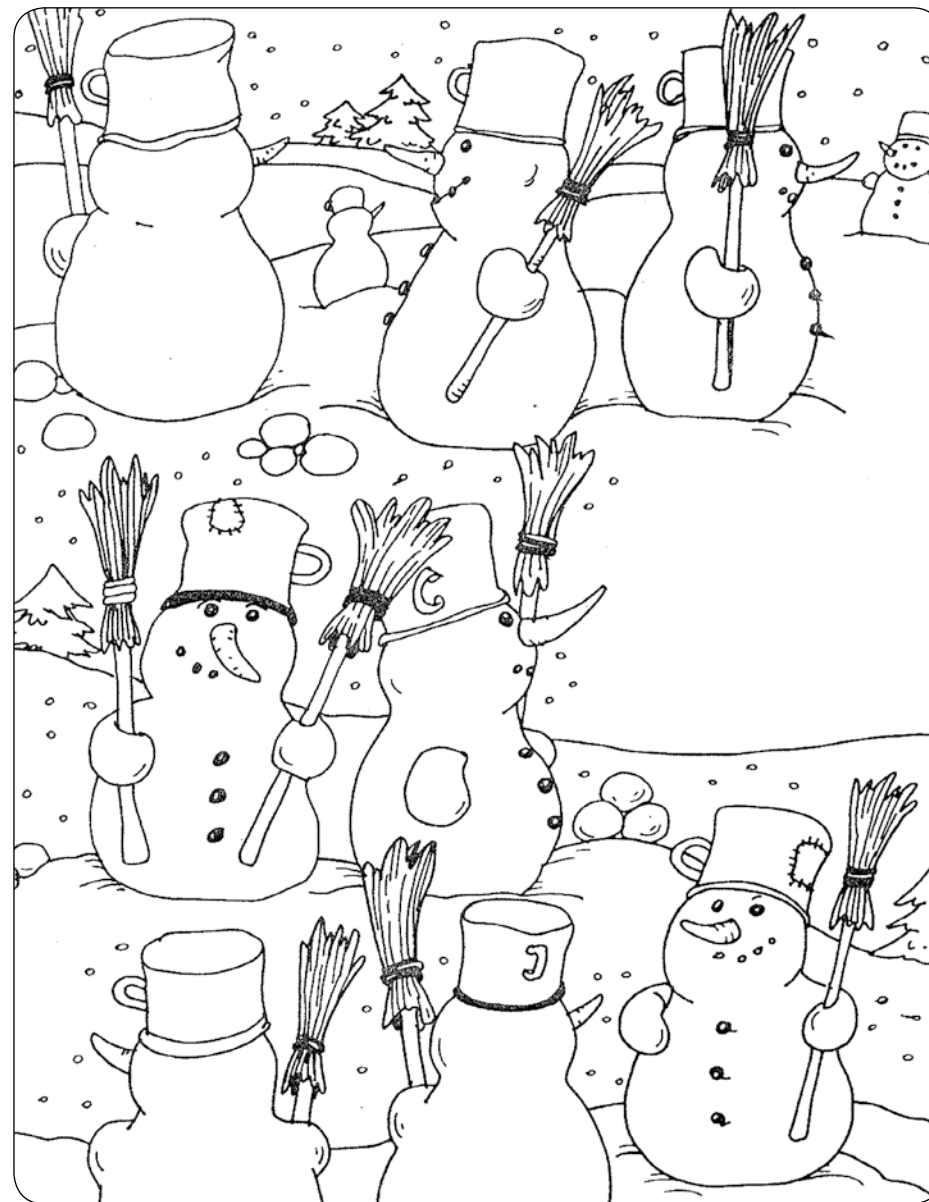
Melyek a hangszerek?

Felismered a hangszereket? Kösd őket össze a hangjeggyel, majd színezd is ki őket!

Hóemberek

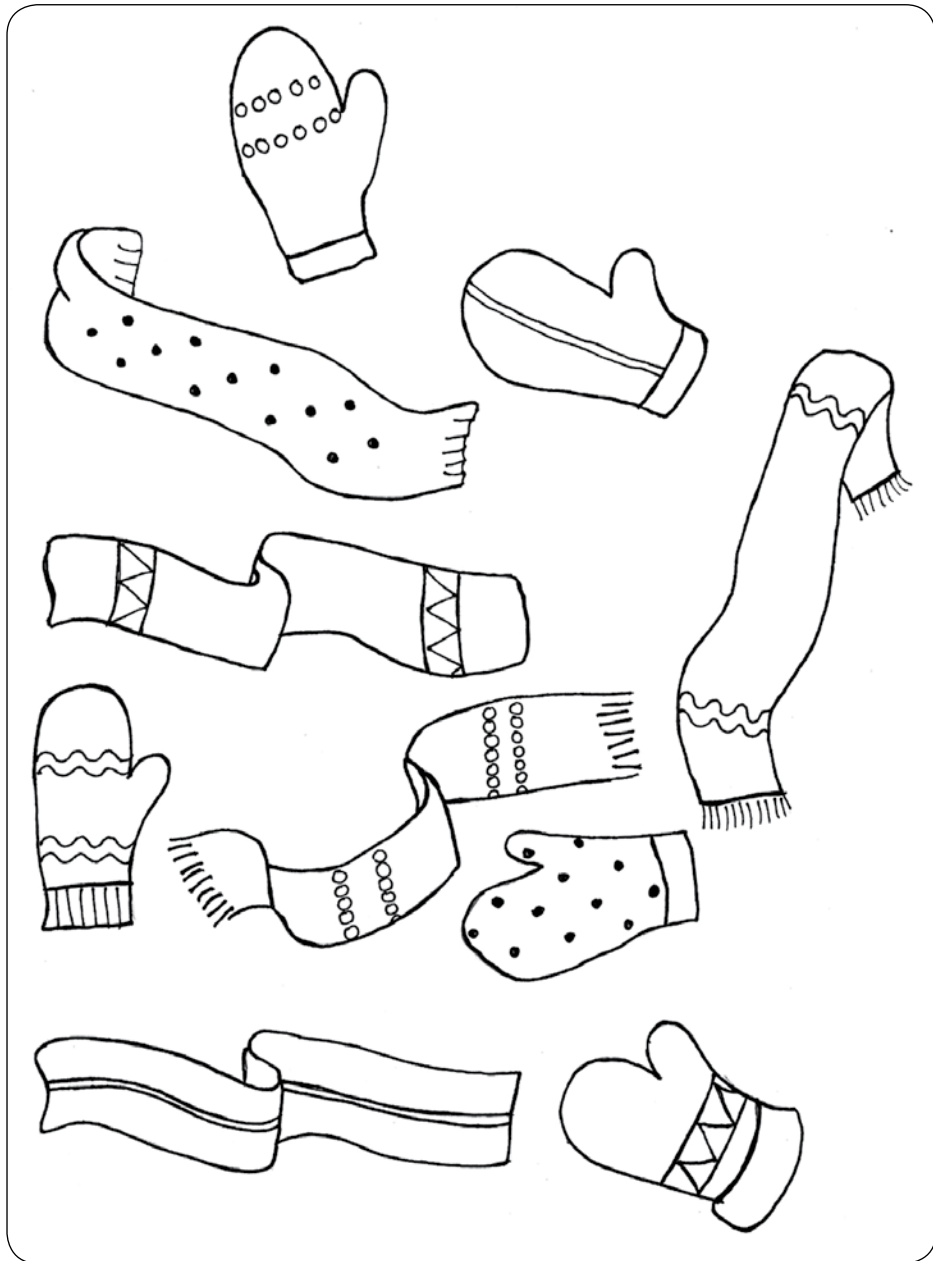
Mennyi hóembert látsz a képen jobbra fordulva? Hány áll balra fordulva? Hány hóember áll háttal? Mennyi fordul szembe veled? Színezd ki azt, amelyiknél két seprű van! Színezd mindegyik orrát narancssárgára!

Párkereső

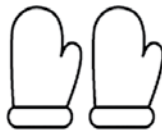

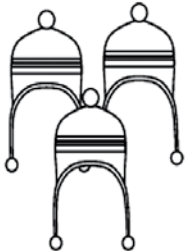
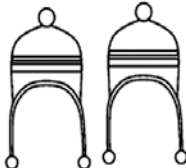
Párosítsd össze a sálakat a kesztyűkkel a mintájuk alapján, majd színezd ki egyformára!

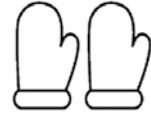
Számoljatok!

1. + = _____

2. + = _____

3. + = _____

4. - = _____

5. - = _____

Téli örömek

Palatinus Csenge

1. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Nyerges Annabella

3. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Mezei Ádám

3. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Fleischman Leon

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Kovács Teodóra

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Pavlovity Anna

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Szárnybontogató

Volt egy...

*Volt egy kemence,
abból lett egy szék,
székből egy rokka,
rokkából egy virág,
virágból egy zongora,
zongorából bummm!*

Trnjanov Dorka

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A macska és az egér

Hol volt, hol nem volt, volt egy király meg a macskája.

A macska talált egy egeret. Elkezdte húzni a farkát. Addig, addig húzta, hogy leszakadt az egér farka.

Ha nem szakadt volna le a farka, az én mem is tovább tartott volna.

Kovacsity Máriaó

2. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A kulcs

*Bekerítettem
a lovakat,
de elvesztettem
a kulcsomat.*

*Hazamentem
s megmondtam,
hogy elvesztettem
a kulcsokat.*

*Azt mondták:
Keresd meg!
Hol keressem,
hisz elvesztettem.*

*Kimentem
a mezőre,
s meglett
egy kettőre.*

Horvát Dániel

3. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A hangya

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy hangya. Akkor volt, hogy még az elefánt sem látott ekkorát. Egyszer egy szép napon nagy hőség volt. Az elefánt árnyékot keresett, látott egy hatalmas árnyékot és belefeküdt. Amikor felnézett, megdöbbsent, hogy egy hangya árnyékában van.

Babcsányi Bence

2. osztály, Kizur István iskola, Szabadka

A kedvenc állatom

A kedvenc állatom egy macska. Klionnak hívják és nőstény cica.

Nagyon gyorsan fut. Sok egeret fogott. Szép zöld szeme világít a sötétben. A lábai ki vannak párnázva, ezért nagyon halkan megy. A fülei hegyesek. Fehér, fekete foltos. Nagyon szeret dorombolni. Ha meglát, mindig odajön hozzám. Szép hosszú a farka. Kati mama ajándékozta nekem. Amikor kaptam, akkor még kicsi volt. Nem tudott mindent, mint most. Ha megyek valahova, mindig szeretne velem jönni. Amikor kicsi volt, nekem kellett etetni. Nagyon szereti a tejet. Nagyon szeret engem. Reggel a macskakefével szoktam megfésülni. Amikor kicsi volt, akkor beengedtük a házba, de most már nem engedjük be. Apa csinált neki játékot. Én húztam magam után a játékot, és Klion ment utána.

Nagyon szeretem őt és ő is engem. Nagyon jó, játékos és kedves cica.

Diósi Dóra

4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

Téli örömek

Král Noel

5 és fél éves, Pöttömpanna Óvoda, Szabadka

Török Szanya

1. osztály, Cseh Károly iskola, Ada

Német Ákos

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Tóba

Lázár-Dékány Dávid

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

Gombkötő Erika

3. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza

Gönci Chiara

3. osztály, Dr. Tihomir Ostojić iskola, Hódegyháza